

سخنرانی جناب دکتر علیرضا نوربخش پیر سلسله نعمت الهی

مورخه یکشنبه سوم فروردین سال هزار و سیصد و نود و نه

یا حق

یکشنبه سوم فروردین ۱۳۹۹

در این ده روز اخیر دنیا واژگون شده است. ما که تا دیروز حس می کردیم فناپذیریم، امروز احساس عجز و ناتوانی می کنیم. امنیت مان به ناامنی بدل شده است. یک روز عضو فعال جامعه بودیم، روز دیگر تنها، گوشه گیر و شاید حتی عاطل و باطل در خانه هایمان نشستیم. بدتر از همه غریزه ما در اینجا برای مواجهه با مصیبت جهانی دیگر کارگر نیست. نمی توانیم شخصاً وارد عمل شویم و به یاری دیگران بشتابیم. البته می توانیم دورادور به بیمارستانها و مراکز خدماتی کمک مالی کنیم، اما نمی توانیم در کنار آنها باشیم که در رنج به سر می برند و به آنها آرامش دهیم. مسئولین خدمات درمانی به ما می گویند که تنها کار عاقلانه این است که در خانه هایمان بنشینیم، زیرا خارج شدن از منزل و نزدیکی فیزیکی به دیگران، هم برای ما خطرناک است و هم برای آنها.

در این شرایط چه کاری از عهده ی ما ساخته است؟

به نظر می رسد که در این موقعیت درمانده شده ایم. اما، به نظر من از این شرایط درس هایی می توانیم بیاموزیم:

اولین درس از این بیماری جهانگیر این است که فرصت و وقت ما در این دنیا بسیار محدود است و ما باید بهترین استفاده را از این فرصت بکنیم. این آغاز تمرین در حال زندگی کردن و با آگاهی عمل کردن است. نباید زندگی مان را روی فرمان اتوماتیک بگذاریم و بدون توجه زندگی کنیم. باید در حال زندگی کنیم و از فرصتی که داریم به بهترین وجه استفاده کنیم. و این همان کاری است که همیشه در برنامه صوفیان بوده است. انگار که در این لحظه خداوند به ما فرصتی اهدا کرده که صوفیانه عمل کنیم و با آگاهی و در حال زندگی کنیم.

درس دوم این است که ما امروز در موقعیتی قرار گرفته‌ایم که می‌توانیم در دردِ دیگران شریک باشیم. می‌دانیم که ما هم می‌توانیم مریض شویم و این آگاهی ما را با دیگران همدرد می‌کند. این دیگر زمانی نیست که ما درد و رنج دیگران را از دوردست ناظر باشیم و بتوانیم آن را نادیده بگیریم. همان‌طور که می‌گویند همه ما در این ماجرا با هم هستیم. به علاوه، انزوای هر یک از ما در این شرایط شاید بتواند ذره‌ای از احساس پناهندگان سوری را که در ناکجاآباد سرگردان شده‌اند القاء کند.

شرایط امروز فرصت خوبی برای درونکاویست تا همدلی با دیگران را در خود تقویت کنیم و از خودخواهی و منیت دست برداریم.

سومین نکته‌ای که می‌خواهم به آن اشاره کنم این است که موقعیت حاضر موجب شده که وحدت را به وضوح تجربه کنیم. بیماری و مرگ دیگر مختص مناطق دور افتاده و محروم این دنیا نیست. این بلا گریبانگیر همه عالم شده است. از غنی تا فقیر، آمریکائی یا آسیائی، اروپائی، آفریقائی و مردم خاورمیانه همه درگیر این مسئله هستند.

برای اولین بار حداقل در زندگی من انسانیت دردِ مشترکی را تجربه می‌کند و در نتیجه این درد مشترک، انسانیت را در قالب وحدت می‌بینیم. تجربه وحدت می‌تواند به تجربه عشق و شفقت به دیگران منجر شود. شکی نیست که آدم‌هایی در این میان در صدد بهره‌برداری از این موقعیت هستند تا انسانها را از هم دورتر سازند، مرزها را سخت‌تر کنند و به نفی و حذف دیگران پردازند. اما به عنوان عضو خانواده تصوف باید از این فرصت برای وحدت انسان‌ها و تمرین عشق و شفقت به خلق استفاده کنیم.

یا حق